

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความเชื่อเรื่องไถโง๊ะของผู้เรียน ผู้สอน และคนทำงานที่ใช้ภาษาญี่ปุ่น เพื่อหาความเชื่อที่อาจเป็นอุปสรรคในการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น เพื่อนำไปเป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นให้เหมาะสมกับผู้เรียนเพื่อให้ความรู้ด้านไถโง๊ะที่เพียงพอต่อการนำไปใช้ในการทำงาน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถาม ซึ่งพัฒนาขึ้นจากแบบสอบถาม BALLI โดยเพิ่มคำถามเกี่ยวกับความต้องการในการเรียนไถโง๊ะ แบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 ลักษณะทางประชากรศาสตร์ ส่วนที่ 2 ความคิดเห็นที่มีต่อไถโง๊ะ และส่วนที่ 3 วัดความเชื่อที่มีต่อไถโง๊ะ

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยนี้มี 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มนักศึกษาเอกภาษาญี่ปุ่นระดับมหาวิทยาลัย จำนวน 264 คน, กลุ่มอาจารย์ผู้สอนภาษาญี่ปุ่นระดับมหาวิทยาลัยชาวไทย จำนวน 23 คน และกลุ่มคนทำงานชาวไทยที่ใช้ภาษาญี่ปุ่นในการทำงาน จำนวน 102 คน นำข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่างมาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วยการทดสอบค่าเฉลี่ย One-Way ANOVA และ Chi-Square

จากการวิเคราะห์ผล พบว่ากลุ่มนักศึกษา กลุ่มอาจารย์ และกลุ่มคนทำงานต่างก็เห็นความสำคัญของการเรียนไถโง๊ะ แต่ทั้งสามกลุ่มมีความคิดเห็นที่แตกต่างกันในเรื่องระดับความสามารถด้านไถโง๊ะที่ผู้เรียนควรมีและเรื่องทักษะการใช้ไถโง๊ะที่ยากที่สุด ส่วนด้านความเชื่อที่มีต่อไถโง๊ะ พบว่าเรื่องทัศนคติ, ธรรมชาติในการเรียนรู้ภาษา และกลยุทธ์การเรียนและการสื่อสารไม่มีความแตกต่างกัน ส่วนความเชื่อด้านแรงจูงใจในการเรียนไถโง๊ะ, ระดับความยากง่ายในการเรียนไถโง๊ะ และความต้องการในการเรียนไถโง๊ะมีความแตกต่างกันโดยมีนัยสำคัญทางสถิติ

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไปคือควรมีการศึกษาเปรียบเทียบความเชื่อระหว่างคำญี่ปุ่น คำที่ยืมมาจากภาษาจีนและไถโง๊ะ และความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อที่มีต่อไถโง๊ะและกลยุทธ์ที่ใช้ในการเรียนไถโง๊ะ